

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မေတ္တာစာပေ၊ မေတ္တာစာပေ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	မေလ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	လိုဂို
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ဟိန်းဆက်သွင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၆၀၀၀ ကျပ်

ဟိန်းဆက်သွင်

နည်းနည်းနုနု စိမ်းပါ...စိမ်း ၊ ဟိန်းဆက်သွင်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၄

စာ ၁၉၂ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၁) နည်းနည်းနုနု စိမ်းပါ...စိမ်း

နည်း နည်း နဲ့ နဲ့
စိမ်းပါ ... စိမ်း
...
ဟိန်းဆက်သွင်

စိမ်းမယ်ဆိုလည်း

မရင်ဘဲနဲ့

နည်းနည်းနဲ့နဲ့

စိမ်းပါ ... စိမ်း

{ ○ }

လူဆိုသည်မှာ အမြဲတစေဆိုသလို တစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေလေ့ ရှိတတ်သည် သတ္တဝါတစ်မျိုးပဲ ဖြစ်မည်။ ဟိုးငယ်ငယ်၊ မသိတတ် သိတတ် အရွယ်တုန်းကတော့ မိခင်ကို အနီးမှာမတွေ့လျှင် အသံပေး၍လည်းကောင်း၊ အမူအရာပြု၍လည်းကောင်း၊ အော်ငိုမြည်တမ်း၍လည်းကောင်း အမေပျောက်ကို ရှာသည်။

နောက်၊ သိတတ်စအရွယ်ရောက်တော့ ကစားစရာ ရှာသည်။ ကစားဖော် ရှာသည်။ သူငယ်ချင်း ရှာသည်။ မိတ်ဆွေ ရှာသည်။ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ ရှာသည်။ စားစရာ ရှာသည်။ ငွေရှာသည်။ ကြင်ဖက် ရှာသည်။ အမှန် ရှာသည်။ အမှား ရှာသည်။ တရား ရှာသည်။ အမှန်နှင့် တရား၊ ပြီးတော့ အမှန်တရားကို ရှာသည်။ အင်း၊ ရှာကြသည်။ သူ့ဟန် သူ့နည်း၊ သူ့ခရီးနှင့်သူ၊ သူ့မီးနှင့်သူ၊ သူ့ထီးနှင့်သူ။

အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်း ရှာသူရှာ၊ အရက်ဖိုး ရှာသူရှာ၊ ပရိယေသန ဝမ်းစာ ရှာသူရှာ၊ အောင်မြင်မှု ရှာသူရှာ၊ အာဏာရာထူး ရှာသူရှာ၊ ဘဝ ယုံကြည်ချက် ခရီးပန်းတိုင်ကို ရှာသူရှာ၊ ရှာကြသည်။

နားကပ်ကလေး၊ ဆွဲကြိုးကလေး ကျပျောက်သွားတာကို ရှာကြ

သည်။ နေရာ၊ သေရာ နေရာ ရှာကြသည်။ ဖားရှာ၊ ငါးရှာ၊ သားကောင်
ရှာသူ ရှာကြသည်။ ကူညီရာ၊ ကယ်တင်ရာ၊ အားကိုးရာကို ရှာသူတွေ
ရှာကြသည်။

ဘယ်လိုပဲရှာရှာ၊ ဘာကိုပဲရှာရှာ၊ ရှာဖွေကြသူ၊ ရှာနေရသူတို့၏
ကူညီသည့် ရည်ရွယ်ရာမှာမူ တစ်ခုတည်းပါပဲ။ အဲဒါကတော့ သူတို့ ရှာနေ
သော အရာကို တွေ့ရဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

သင်၏အချစ်ကို
ငါ ယုံကြည်ပါ၏။
ဤစကားသည်...
ငါ၏ နောက်ဆုံးစကား
ဖြစ်စေသည်။ ။

ရာဘင်ဒြာနုသိတဂိုးရ်

အပိုင်း

[၁]

အခန်း { ၁ }

တိမ်တိုက် ဖြူလွလွတွေအကြား ရောက်နေသည်ကို သတိပြုမိ၏။
ကျောက်တုံးကျောက်ဆွယ် တချို့သာရှိသည့် လွင်တီးခေါင်ဖြစ်သော်ငြား
ဝန်းကျင်ပတ်လည်တွင် မြူနှင့်တိမ်တို့ လွှမ်းရုံထားသောကြောင့် တူရူကိုပင်
လျှင် ကောင်းစွာ မမြင်သာ။ ကိုင်းခက်ငိုက်စိုက်တို့သာရှိပြီး အရွက်မဲ့သည့်
သစ်ခြောက်ပင်တွေ အကြားဝယ် အရဲကိုး၍ သူ တိုးဝင်လျှောက်၏။ လှမ်းလှမ်း
ဆီကနေ ငှက်မြည်သံစူးစူးကိုလည်း ကြားရသည်။

ရှေ့တွင် မြူတို့ ပိုမိုသိပ်သည်းလာ၏။ တိမ်ခိုးမြူငွေ့တို့သည်
အဖြူရောင် အုံ့အုံ့ကနေမှ အစိမ်းရောင်ဖွဖွ သန်းလာသည်။ စိမ်းမြနုနု။
ထိုမှ မြရောင်သို့ ကူးသည်။ တစိမ့်စိမ့်...စိမ်း၊ စိမ်းသည်ထက်...စိမ်း၊
တရင့်ရင့်...စိမ်း၊ စိမ်းသည်။

စိမ်းရာမှ ရင့်သည်။ ရင့်ရာမှ ပုပ်လာသည်။ ပုပ်ရာမှ မည်းလာ
သည်။ မည်းရာမှ မှောင်လာသည်။ နက်လာသည်။ ဝန်းကျင်ပတ်လည်
ပိန်းပိတ်မှောင်မှိုက်လျက် အရာရာ နတ္ထိ၊ ပကတိ မဟူရာ။

ရှေ့သို့ တိုး၏။ ချောက်ချားစိတ် ဝင်လာမိသော်လည်း သတိကို
တင်းထိန်း၍ လမ်းကိုရှာသည်။ မတွေ့၊ မမြင်။ နားတွင် လေတိုးသံ

ကြားရသည်။ ဝေ့ဝေ့ညင်စွာ တိုက်ဝဲလာသော လေနှင့်အတူ “မောင်ရေ...” ဟု ခေါ်လိုက်သည့် သော်တာရည့် အသံတိုးညင်ညင်သည် နားစည်သို့ လွင့်စဉ်ပဲ့တင်လာသည်။

“သော်တာရည်”

နှုတ်လှုပ်ဖွဖွ ခေါ်မြည်မိ၏။

“ရည်၊ သော်တာရည် ဘယ်မှာလဲ”

ဘာကိုမျှ မမြင်ရသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ရလေနိုးဖြင့် ဝန်းကျင်ရှေ့နောက်ဆီ လှည့်ငဲ့ရှာဖွေမိသည်။

“မောင်”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့။ သော်တာရည့်အသံ၊ ချစ်သူ့အသံ။ အားငယ် မြည်တမ်းလျက် ရည်စူးခေါ်သော အသံငယ်ကို ကြားရခိုက်တွင် ရင်သည် အမျိုးအမည် ဖော်ထုတ်ခွဲခြားရ မလွယ်ကူသည့် ဝေဒနာများစွာကို နှိုးလှုပ်၏။

“ရည်ကို ကယ်ပါဦး၊ မောင်ရေ၊ မောင်”

“ရည်၊ သော်တာရည်၊ ရည်ရေ”

ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မိုက်သော မဟူရာလွင်ပြင်နက်အတွင်းသို့ သူ ပြေးဝင်သည်။ သော်တာရည့်ကို ကယ်ရမည်။ သော်တာရည့် ခေါ်သံတွင် အားငယ်ကြောက်လန့်မှု အငွေ့အရိပ်တွေ ပြည့်နေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သော်တာရည် အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရင်ဆိုင်နေရပြီ။ သော်တာရည်ကို ဒုက္ခပေးသူသည် သူ့ကို ဒုက္ခပေးသူ။ သော်တာရည်ကို အန္တရာယ်ပေးခြင်း သည် သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးခြင်း။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ ပြုမူသူသည် သူ့ရန်သူ စင်စစ် ဖြစ်သည်။ ရန်သူကို သုတ်သင်၍ သော်တာရည်ကို ကယ်ရမည်၊ ချစ်သူကို ကယ်ရမည်။

“ရည်၊ မကြောက်နဲ့၊ မောင် လာနေပြီ”

အားသွန်၍ ပြေးနေသည့်တိုင် ခြေလှမ်းတို့ ဖင့်ဆိုင်းလှ၏။ ခြေ တစ်ဖက်စီကို မမြင်ရသော စွမ်းအားတစ်ခုခုက သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ဆွဲနှောင် ဟန့်တားထားသယောင်။

“ရည်၊ ရည် ဘယ်မှာလဲ”

သော်တာရည့် အသံလည်း ပျောက်သွားပြန်၏။ မြင်ရ၊ ကြားရမှု မဲ့သော မဟူရာကန္တာရဝယ် သူ အားသွန်၍ ပြေးသည်။ ပြေးနေသည်။ ပြေးနေစဉ်တွင် ရုတ်တရက် ဆက်ပြေး၍ မရတော့အောင် ခြေအစုံနှင့်

နည်းနည်းနုနု စိမ်းပါ...စိမ်း

လက်နှစ်ဖက်ကို မမြင်ရသော သန်သန်မာမာ လက်တံရှည်တို့၏ ဆွဲဖျစ်ချုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်ဟု သိလိုက်ရ၏။ ရုန်းကန်သော်လည်း အရာမထင်။ လှုပ်ရှား၍လည်း မရနိုင်စွမ်း။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ လွင့်စဉ်လာသော ဖုန်မှုန့်ကျောက်ခဲတို့က မျက်နှာ၊ ခန္ဓာ အနှံ့အပြားကို ထိခတ်ရိုက်စဉ်သည်။

အော်မြည်သံပြုရန် ကြိုးစားခိုက် လည်မျိုကို တစ်စုံတစ်ရာက အားအင်ပြင်းစွာ လိမ်ညှစ်ပတ်ရစ်လာသောကြောင့် အသံထွက် မမြည်နိုင်ရုံမကဘဲ အသက်ရှူရလည်း မွန်းကျပ်လာ၏။

ရုန်းသည်။ ရုန်းကန်သည်။ အားခွန်ရှိသမျှ ရုန်းကန်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် ရုန်းလေ ပိုမိုတင်းကျပ်လေ။ လှုပ်လေ နစ်လေ။ အသက်ရှူ၍ မဝ။ လုပ်ပါ။ တစ်ခုခု လုပ်ပါဦး။ ရည်၊ ရည်ရေ၊ မောင့်ကို ကယ်ပါဦး။ ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ဘူး။ ရည့်ကို သူက ကယ်ရမည်လေ။ ရည်၊ ရည်ဘာများ ဖြစ်နေပြီလဲ၊ ဘာတွေများ အခက်ကြုံနေရပြီလဲ။ ရည့်ကို ကယ်ရမည်။ ရည် သူ့ကို အလိုရှိရှိ၊ မရှိရှိ၊ ရည်တစ်ယောက် ဘေးဒုက္ခနှင့် ကြုံလာရင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရ၊ ရင်ဆိုင်ရ၊ ရည့်ကို ကယ်ရမည်။ ချစ်သူကို ကာကွယ်ရမည်။ သော်တာရည်သည် သူ့ အသည်းနှလုံး၏ နိုင်ငံတော် ဖြစ်သည်။

ယခု ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဒီအနှောင်အဖွဲ့ကနေ လွတ်လမ်းမမြင်သေး။ လွတ်မှဖြစ်မည်။ လွတ်အောင် ကြိုးစားမှ ဖြစ်မည်။

အသက်ရှူမရတော့သည့် ဝေဒနာကို မွန်းကျပ်စွာ ခံစားရင်းကနေ စိတ်ကို စုစည်းဖို့ အားထုတ်ရ၏။ အလင်း၊ အလင်းကို မြင်ချင်သည်။ အမှောင်ကို ဖြိုခွင်းဖို့ အလင်းရောင်သည် တစ်နေရာရာတွင် အစဉ်သဖြင့် ရှိတတ်သည်။ ရှိအပ်သည်။ ထိုအလင်းရောင်ကို သူ အရေးတကြီး လိုအပ်သည်။

အလင်း၊ အလင်းသည် အဘယ်မှာ ရှိနိုင်မည်နည်း။

“မေမေ”

နှုတ်လှုပ်ဖွဖွ တမ်းခေါ်လိုက်မိ၏။ အသံမထွက်နိုင်ဟု ထင်မိခဲ့သော်လည်း လည်မျိုကို ဖျစ်ညှစ်ထားသော အရာကြီးတစ်ခု ပြေလျော့သွားဟန်တူသဖြင့် တီးတိုးကလေးမျှ ထွက်မြည်သွားလေသည်။ ဝင်သက်ကို ခက်ခဲစွာ လှူရင်း ထွက်သက်ကို ပင်ပန်းစွာ ရှိုက်ရပြန်၏။

“မေမေ၊ မေမေ”

အသံထွက်လာသည်ဟု သိသည်။ ခန္ဓာခြေလက်တို့ကို ပတ်ရစ်
ချုပ်နှောင်ထားသည့် အရာများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြေလျော့လာသည်။
အသက်ရှူခွင့် ပြန်ရလာသည်။ ပီပီသသ အသံမြည်လာနိုင်သည်။

“မေမေ”

“မေမေ” ဟု အသံထွက်အောင် မြည်တမ်းလိုက်မိသည်ဟု အိပ်ရာ
က လန့်နိုးလာရချင်းမှာ သတိပြုလိုက်မိ၏။ အသက်ဝဝ ရှိုက်ရှူနေရသည်။
အနီးတွင် မေမေ ရှိနေမလား ရှာကြည့်သေး၏။ မရှိ။ အနီးတွင် မရှိ။
အိမ်တွင်လည်း မရှိ။ လက်ရှိတွင် မေမေက နယ်မှာ။ သူက ရန်ကုန်မှာ။

လျောင်းရာမှ ထထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေမှန်း ဘာသာသိမြင်ရ
သည်။ ဦးခေါင်းထဲတွင် ထုံယစ်မှိုင်းဆိုင်းနေသည်။ နားထင်နှစ်ဖက်ရှိ
သွေးကြောများသည် တဒုတ်ဒုတ် လှုပ်ခတ်နေသည်ဟု သိသည်။ မျက်လုံး
တွေ ကျိန်းဖန့်ဖန့် ရှိသည်။ မေးရိုးအစုံ တင်းခိုက်နေသဖြင့် ပြေလျော့လို
ပြေလျော့ငြား အံသွားထက်အောက်ကို ဖိကြိတ်လိုက်မိသေး၏။

နှလုံးပွဲတင်သံတို့ စည်းချက်မမှန်၊ ခုန်သံမညီ၊ လှုပ်လှုပ်ဆတ်ဆတ်။
ခြေဖျားလက်ဖျားတို့ ထုံထုံကျင်ကျင်၊ ကိုက်ကိုက်ခဲခဲ။

အိပ်မက်၊ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတုန်း အိပ်မက်မက်နေတာပဲ။
ဒါ အိပ်မက်ပဲ။ အိပ်မက်ထဲတွင် သော်တာရည့်ကို ရှာနေသည်။ သော်တာရည့်
ကို မတွေ့ဘဲ ပိန်းပိတ်သော အမှောင်ကန္တာပြင်သို့ သူ ရောက်သွားရသည်။

“မေမေ”

အာရုံတွင် မေမေမျက်နှာကို မြင်သည်။ သော်တာရည့် မျက်နှာကို
လည်း မြင်သည်။ ဟူးခနဲ သက်ပြင်း ရှိုက်ငင်မိသွားရပြန်၏။

ခုတင်နံဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ဖုန်းကို လှမ်းယူ
ဖွင့်ကြည့်တော့ မနက် လေးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်အလို။ ဒါဆို သုံး၊
လေးနာရီလောက်တော့ သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ပဲ။ မအိပ်ဖြစ်တာ နှစ်ည
ရှိပြီ။ ဒီည သုံးညမြောက်တွင်တော့ တစ်ရေးတမော အိပ်ပျော်သွား၍
တော်သေးသည်။ အိပ်စက်ခြင်းကြောင့် အနည်းငယ် အားရှိလာသလို
စိတ်မှာထင်သည်။

အိပ်ရာခုတင်မှ ထ၏။ မီးဖွင့်၏။ မီးလာတုန်း ဖုန်းအားသွင်းထားလိုက်၏။ ပြတင်းအနီးတွင် ရပ်သည်။ ချက်ကို တင်သည်။ တံခါးရွက်ကို ညင်သာစွာ ဖွင့်တွန်းသည်။ ညလေနုနုသည် နွေတော၌ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အေးမြလတ်ဆတ်မှု အပြည့်ဖြင့် သံတိုင်တံခါးဝကို ကျော်လွန်တိုးခုန်လျက် အခန်းငယ်အတွင်းသို့ လျော့ခနဲ ဝင်လာ၏။

သံပန်းသံတိုင်တို့ကို လက်အစုံဖြင့် ထိဆုပ်ရင်း ညကောင်းကင်ဆီ မော့ငေးမိသည်။ အုန်းလက်ရွက်ချွန် စိပ်စိပ်ကလေးတွေ အကြားကနေ ညက်ညင်စွာ လင်းဝင်းနေသော တစ်ခြမ်းပဲ့ လငယ်ငယ်ကို ကြည့်ငေးရင်း ရင်တွင် ဆွတ်မောလာရသည်ဟု ဘာသာ သတိပြုမိလေသည်။

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ် သော်တာရည်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

တုန်ယင်ရှရှ မြည်တမ်းရေရွတ်သံသည် နှုတ်လှုပ်ဖွဖွမျှသာ ဖြစ်သည့်တိုင် အသည်းတွင် ပဲ့တင်ထပ်သဖြင့် အနန္တလောကသို့ လှိုင်းခတ်ညံ့ဟည်းသွားသည်ဟု ဘာသာထင်သည်။

အာရုံတွင် သော်တာရည်၏ မျက်ဝန်းကြည်စင်စင်တွေကို မြင်သည်။ ညမိုးပြာ မှိုင်းမှိုင်းပေါ်မှာ ပျပျပွင့်နေသည့် ကြယ်ဝင်းဝင်း တစ်ပွင့်၊ နှစ်ပွင့် တွေရပြန်တော့ ချစ်သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်မြင်ရင်နှင့်ရသည်ဟု စိတ်တွင်ထင်သည်။

ယခုအခါ သော်တာရည်သည် သူ့အသည်းနှလုံး၏ အရင်းနှီးဆုံး သူစိမ်းမလေး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ စိမ်းကားရင့်ရက်သော မျက်ဝန်းမြည့် လှလှတွေကို မတွေ့ရတာ ကြာခဲ့ပြီ။ အောက်မေ့တသခြင်းနှင့်အတူ နောင်တတရားသည် ဘဝရင်ခွင်ကို အလျှံညီးညီး တောက်ပနာမောစေခဲ့ပြီလေ။

အခန်း { ၂ }

“... ...”

ရေးလက်စ ပန်းချီကားထဲ အာရုံနစ်မျောနေမိစဉ်တွင် စူးခနဲ မြည်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် ရင်ခုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားရ၏။ အားသွင်းထားသော ဖုန်းဆီ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဖုန်းရှိရာသို့ သွားရင်း ‘ငါ ဘာလို့ လန့်တတ်လာတာပါလိမ့်’ ဟု တွေးသည်။ ‘ဒီဟာတွေ သုံးထားတဲ့ အရှိန်ကြောင့်များလား’ ဟု စဉ်းစားမိသေးသော်လည်း စိတ်အသိကိုယ် လက်မခံချင်သဖြင့် ‘မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ’ ဟုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေဖော့ဖျောင်းဖျ ဖြစ်ပြန်သေးသည်။

ခေါ်နေသည့်ဖုန်းက ကိုစံကြီး။ ကိုစံကြီး ဆိုတာက ဒီရပ်ကွက်ထဲက လူပျိုကြီး။ အသက် သုံးဆယ်လေး၊ သုံးဆယ့်ငါးလောက် ရှိမည်။ ယခင်က ဘာလုပ်သလဲ သေချာမသိ။ သူနှင့် စသိကတည်းက စက္ကန်းဟန်း ဟန်းဆက်တွေ ရောင်းဝယ်၍ အသက်မွေးသည်။ ဒီမြို့နယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာပြီး ကတည်းက သူ အခင်ရခုံး အပေါင်းအသင်းမှာ ကိုစံကြီးအပါအဝင် လူနည်းစုသာ ရှိသည်။ ကိုစံကြီးနှင့် သူက ရပ်ကွက်အပိုင်း မတူသော်လည်း ဒီရပ်ကွက်ထဲက ကျော်သိုက်တို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ခင်ခွဲကြတာ

ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့လို၊ ငကောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောလေ ကိုစံကြီး”

“မင်းဆီ အပိုရှိသေးလား၊ ငါ့မှာ ပစ္စည်းပြတ်သွားလို့ကွ၊ ငါ့ဘာသာ ဆို လောက်ပါတယ်၊ မနက်က စောစောစီးစီးကွာ မင်းတို့ရပ်ကွက်ထဲက ကျော်သိုက်တို့ညီအစ်ကို ငါ့ ရှိခိုးမတတ် အနုကြမ်းစီးပြီး တောင်းသွားလို့ မလောက်မင ဖြစ်သွားတာ၊ အခုရှိလား အပို၊ မင်းဆီမှာ”

“လေးခုပဲ ရှိတော့တယ် ကိုစံကြီးရ၊ မနက်က စောစောစီးစီး အိပ်ရာနိုးလာတာနဲ့ သုံးခုလောက် ထတင်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်လို့ နည်းသွား ပြီ၊ ခင်ဗျား ကိုင်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ခု ယူလေ”

“ဟ၊ မင်းတောင် တစ်နေ့တခြား တိုးတက်လာပြီပဲ၊ အေး၊ ဟေ့ကောင်ရ၊ နှစ်ခုလောက်တော့ လုပ်ပါဟ၊ တစ်ခုနဲ့ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တော့ ခရီးရောက်မှာလဲ၊ မင်းကလည်း၊ ဒီမှာ ကျနေလို့ ပြန်တင်မယ့်ဟာကို”

“အင်းပါ၊ အင်းပါ၊ နှစ်ခုဆိုလည်း နှစ်ခုပေါ့၊ ခင်ဗျား လာယူမှာ လား”

“စက်ဘီး ဘီးပေါက်သွားလို့ကွ၊ မင်း ထွက်ခဲ့ပါလား၊ ရွှေဇီးကွက် ဆိုင်မှာ ငါ စောင့်နေမယ်”

“အေးပါ ကျေးဇူးရှင်ရယ်၊ ခဏစောင့်၊ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့မယ်”

PC တင်ရာ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက မင်မိုရီစတစ်များ ထည့်ထားသည့် ကော်ဘူးငယ်ကို ဖွင့်သည်။ မင်မိုရီစတစ် တစ်ခုအတွင်း ဝှက်သိမ်းထားသော လက်ကျန် အိုက်တမ်တစ်တန်းကို ထုတ်သည်။ အချို့ရည် ပိုက်တံထဲတွင် ကျစ်လျစ်စွာ ထည့်ထားသည့် ပစ္စည်းလေးခုထဲက နှစ်ခုကို ဖြတ်ယူပြီး လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်အကြားတွင် ညှပ်ထည့်ဝှက်ယူသည်။ တံခါး သော့ခတ်ပြီး တိုက်ခန်းအောက် ဆင်းခဲ့၏။

“အနေအထား ဘယ်လိုလဲ” ဟု ကိုစံကြီး မေးသည်။ စားပွဲ အောက်ကနေ လက်လျှိုပြီး လက်ချောင်းကြားမှာ ညှပ်ထားသည့် အိုက်တမ် နှစ်ခုကို ကိုစံကြီး၏ လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရင်း...

“မဆိုးပါဘူး၊ နှစ်ခုလောက်နဲ့လည်း နည်းနည်းပါးတော့ ခရီး
ရောက်လောက်ပါတယ်” ဟု သူ ဖြေသည်။

လက်သန်းကြွယ်မှာ ဝတ်ထားသည့် ဖန်စီ စတီးလက်စွပ်တွင်
အရှင်ပြုလုပ်ထားသော ကျားခေါင်းပုံစံ အခေါင်းပွကို သွက်လက်စွာ ဖြုတ်
လျက် သူ့ဆီကနေရသည့် အိုက်တမ်နှစ်ခုကို လက်စွပ်အံ့ဝှက်ငယ်ထဲ
ကိုစုံကြီးက လျင်မြန်စွာ ထည့်သိမ်း၏။ ပြီးလျှင် ကျားခေါင်းအဖုံးကို ကျင်
လည်စွာ ပြန်တပ်လိုက်သည်။ များများစားစား မဆံ့သော်လည်း ကျားခေါင်း
အံ့ဝှက်ထဲမှာ အိုက်တမ် နှစ်ခု၊ သုံးခုလောက်တော့ ရှော့ရှော့ရှူရှူ နေရာ
ယူနိုင်သည်။ ပစ္စည်းထည့်ထားမှန်း တော်တန်ရုံ မည်သူမျှ မရိပ်မိနိုင်။
ဘေးကင်းမည် ထင်ရလေသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုဘိုတောက်ဆီမှာ အိုက်စံ ရမယ်တဲ့၊ မင်း
ယူဦးမလား”

“ရေခဲ မချရတာ ကြာပြီ၊ ရမယ်ဆိုရင်တော့ နှစ်ပြားဖိုးလောက်
လိုချင်တယ်”

“ငါ ရွှေ့ထားလိုက်မယ်၊ ဒီတစ်ခေါက်လည်း ပစ္စည်းကောင်းလိမ့်
မယ်”

“ကောင်းတော့လည်း ကောင်းကောင်းကိုင်ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်
အတွက် နှစ်ပြားဖိုးကို ခင်ဗျားပဲ ယူထားပေးလိုက်၊ KPay ကနေ ပိုက်ဆံ
လွှဲထားမယ်”

“အိုကေ၊ ပြောရဦးမယ်၊ ဒီရက်ပိုင်း ပစ္စည်းတပ်ရင် သတိထားဦး၊
ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရဲတွေ ခြေရှုပ်နေတယ်”

“အင်း” ဟုသာ တုေးတိတိ ဖြေလိုက်သည်။

“ရော့”

ကိုစုံကြီးက ဖက်ကြမ်းတစ်လိပ်ကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။
သောက်လက်စလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဖက်ကြမ်းဆေးပေါ့လိပ်က ပုံမှန်ထက်
သိသိသာသာ တိုနေသည်ကို သတိထားမိ၏။

“ဘာလဲ ဒါက”

“မုန့်”

“ဘာလဲ၊ မုန့်ဆိုတာ”

“ကြောင်ကို ခေါ်တာကွ”

နည်းနည်းနဲ့နဲ့ စိမ်းပါ...စိမ်း

“ဘာလဲဗျ၊ ကြောင်ဆိုတာက”

“အတိုင်း ရိုက်ထားတဲ့ဟာ”

ဖက်ကြမ်းလိပ်ကို တစ်လှည့်၊ ကိုစံကြီးကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း သူ ခေါင်းကုတ်တော့ ကိုစံကြီး ရယ်သည်။

“မင်း မနက်ဖြန် အိုက်စ် ဆွဲမှာဆိုတော့ ဒီည အားဖြည့်ထားဖို့ လိုတယ်လေ၊ ဒီကောင်က မင်းကို အစာစားချင်စိတ်ရော၊ အိပ်ချင်စိတ်ပါ ဖြစ်အောင် ကူညီပေးလိမ့်မယ်”

“အင်း၊ ဒီကောင်က ဘာလဲ”

“ဝိ၊ ဝေါ်ကီးလို့လည်း ခေါ်တယ်”

“အခေါ်အဝေါ်တွေ စုံလှချေလား၊ ဝေါ်ကီးဆိုတာ ဟိုအရွက်ကို ပြောတာလား”

လက်ဖျောက်တီးလျက်

“ကိုယ့်လူ ဒုံးမဝေးတော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဆေးခြောက်အရွက် တွေကို ဖက်ကြမ်းထဲက ဗော့နည်းနည်းနဲ့ ရောရိုက်ထားတာ၊ ကွာလတီ မဆိုးဘူး၊ Local ထဲမှာ ဒီတစ်ခါ အာနိသင် မိုက်တယ်၊ ညကျ ဒါ သောက်ပြီးတာနဲ့ ထမင်းစားပြီး စောစောစီးစီး အိပ်လိုက်၊ မနက်ဖြန်ကျ အိုက်စ်ရတာနဲ့ မင်းဆီ ငါ လာခဲ့မယ်၊ ခုတော့ လစ်တော့မယ်ကွာ၊ တင်ချင် နေပြီ” ဟု ကိုစံကြီး ပြော၏။

“ရတယ်၊ သွားသွား”

ကိုစံကြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ လက်ပြလျက် စက်ဘီးရပ်ထားရာဆီ သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ ဘီးပေါက်နေသည့် စက်ဘီးအား တွန်း လျက် ထွက်သွားသည့် ကိုစံကြီး နောက်ကျောကို ရေရေရာရာ ရည်ရွယ်ရင်း မရှိဘဲ ငေးကြည့်နေမိသေး၏။

မြင်ကွင်းကနေ ကိုစံကြီး ပျောက်သွားတော့မှ ပေးသွားသည့် ဖက်ကြမ်းလိပ် အတိုင်တိုကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ဝှက်လိုက်သည်။ မှာထား သည့် လစ်ပိုပုလင်းကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ပြီးနောက် ကောင်တာဆီ သွားကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ Lactasoy ဘူးကြီးတစ်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ဆိုင်ရှင်ထံ ကျသင့်ငွေ ရှင်း၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ပြန်ခဲ့သည်။

ရင်တွင် လှုပ်လှုပ်လျှိုက်ခုန်နေ၏။ ဦးခေါင်းအတွင်းမှာ နောက်ကျို ရီဝေနေသည်။ မွန်းလွဲချိန် ရောက်ပြီမို့ နွေနေရှိန်က ပြင်းသည်။ မနက်က

တင်ထားသည့်အရှိန် ပြန်ကျနေပြီ။ နားထင် သွေးကြောတွေက တဒုတ်ဒုတ်။ မေးကြောနှစ်ဖက်စလုံး တင်းကိုက်နေသဖြင့် မသိမသာ အကြိတ်ရသည်။

တိုက်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်သည်နှင့် လက်ကျန်နှစ်လုံးကို ထပ်တင်ရန် ပြင်၏။ ပဲနို့ဘူးကို ပိုက်တံဖြင့် ဖောက်ကာ တစ်ဝက်ကျိုးသည်အထိ သောက် ချလိုက်သည်။ ထမင်းစားချင်စိတ် မရှိသည်မှာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မျှ ကြာပြီ။ ပဲနို့၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ ပေါင်မုန့်နှင့် အားဖြည့်အချိုရည်တွေကိုတော့ အာဟာရ မပြတ်အောင် စားချင်ချင်၊ မစားချင်ချင် ကြိတ်မှိတ်ဝါးမျိုရသည်။

အခန်းထဲတွင် ရှုပ်ပွနေ၏။ ရေးပြီးသား ပန်းချီကား အနည်းငယ် နှင့် ရေးလက်စ ပန်းချီတစ်ကား ရှိသည်။ ရေသန့်ဘူးကြီး နှစ်ဘူးအနက် တစ်ဘူးက ကျန်နေပြီ။ ကျန်တစ်ဘူးက တစ်ဝက်ကျိုးလုလု။ ရေဘူး ထပ်မှာ ရဦးမည်။

လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ကွန်ပျူတာ စစ်စတစ်ပုံးထဲ သိမ်းဝှက်ထားရာကနေ ဘေးအဖုံးသံပြားကို အသာလှပ်ဟ၍ ထုတ်ယူသည်။ ရေးလက်စ ပန်းချီကားရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

ခေါက်ထားသည့် အိုးဖာတိပ်ကို ဖြေ၍ လက်သန်းလုံးလောက် အရွယ်၊ လေး၊ ငါးလက်မခန့် အရှည်ပမာဏမျှ ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်ယူပြီး အဖျားစွန်းကနေကိုင်လျက် တစ်ဖက်အဖျားကနေ မီးမြှိုက်လိုက်သောအခါ ခဲပြားနှင့် တွဲကပ်ထားသည့် စက္ကူသားသည် ဟုတ်ခနဲ လောင်ကျွမ်း၏။ စက္ကူသားနှင့်အတူ ကော်စေးတွေ စင်ပြောင်အောင် မီးဖြင့် ရှို့တိုက်ပြီးနောက် မီးအငြိမ်းတွင် ခဲပြားချည်းသာ ပကတိသန့်စင်စွာ ကျန်သည်။ လိုချင်သည့် အနေအထားဖြစ်အောင် ခဲပြားရှည်ကို အခင်းလှေအဖြစ် ပုံဖော်လိုက်သည်။

ပြင်ထားသော မီးခြစ်ကို ထောက်ခနဲ ခြစ်ကြည့်၏။ မီးညွန့်စူးစူး ကလေး ငြိမ်သက်စွာ တောက်ပနေသည်ကို တစ်ခဏမျှ ငေးနေမိသေးသည်။

ပဲနို့ဘူးတွင်ပါသည့် ပိုက်တံဖြူဖြူကို အနေတော်ဖြတ်လျက် ပိုက်တံ တစ်ဖက်ထိပ်ဖျားကို မီးအပူကြောင့် အရည်ပျော်မသွားစေရန် ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့် ခဲပြားအပိုင်းအစဖြင့် ရစ်ပတ်ပုံသွင်းသည်။

ရေသန့်ဘူး အဖုံးတစ်ခုကို ယူ၍ ခံတွင်းတွင် ငုံလိုက်၏။ အလွတ် တမ်း ဆွဲ၍ အဆင်မပြေ။ အမှုန်တွေက လည်ချောင်းနှင့် ကိုယ်တွင်းကလီစာ တွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။ တချို့က ရေငုံ၍လည်း ကောင်း၊ အချို့ရည်ဘူးခွံကို အလယ်တွင် အပေါက်ဖောက်၍ ပိုက်တံစွပ်ပြီး

ဘူးအဝကနေ အငွေရှိက်ရှူ၍လည်းကောင်း၊ ဘောင်း ဝယ်သုံး၍လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် သုံးကြသော်လည်း သူကတော့ စသုံးကတည်းကနေ ယခုအထိ ရေသန့်ဘူးအဖုံးကို ငုံ၍သာ အငွေအမှုန်တို့ကို ကာကွယ်နေကျ။

အချို့ရည်ပိုက်တံထဲမှ လက်ကျန်အိုက်တမ်နှစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ လှေလုပ်ထားသည့် ခဲပြား၏ အစွန်းဖျားတွင် တင်၏။ ခဲပတ်ပေါ်ကနေ အိုက်တမ်တွေ ပြတ်မကျအောင် ခဲပြားအောက်ခြေ အဖျားစွန်းကို မီးပြသည်။ အိုက်တမ်အောက်ခြေသည် အနေတော် မီးရှိန်ကြောင့် ခဲပေါ်တွင် အနည်းငယ် ပျော်အိုင်သွားသည်။

ခဲပြားလှေ၏ အဖျားစွန်းတစ်ဖက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ကိုင်သည်။ ပိုက်တံကို ပါးစပ်တွင် တပ်သည်။ ခံတွင်းထဲရှိ အချို့ရည်အဖုံးခွံနှင့် ပိုက်တံအရင်းဝသည် မထိတထိ။ ခဲစ ရစ်အုပ်ထားသော ပိုက်တံအဖျားစွန်းသည်မူ ခဲလှေချပ်ပေါ်ရှိ လိမ္မော်ရင့်ရောင်ရဲရဲ အိုက်တမ်နှစ်ခု၏ အပေါ်ကနေ သုံးစင်တီမီတာမျှ အကွာအဝေးလောက်မှာ နေရာယူလျက် စုပ်မျိုရှိုက်ငင်ရန် အသင့်ရှိနေသည်။

မီးခြစ်ကို ထောက်ခနဲ ညှိ၏။ ခဲပြားအောက်ခြေတွင် မီးစွယ်ညွန့်ငယ် စူးလဲ့လဲ့က လှစ်ခနဲ ပွင့်လာ၏။ စက္ကန့်တစ်ဖြတ်အတွင်း ခဲပြားလှေဦးထိပ်ရှိ အိုက်တမ်တို့ ရဲခနဲ အရည်ပျော်ကျသည်။ အခိုးအငွေ့တို့ လှိုက်ခနဲ ပျံ့တက်လာလျှင်လာချင်းတွင် အသင့်စောင့်ကြိုနေသော ခဲအုပ်ပိုက်တံ ပြောင်းဝကတစ်ဆင့် ခပ်မှန်မှန် မျဉ်းစုပ်သည်။ အလေအလွင့် နည်းအောင်၊ အဖိတ်အစဉ် မရှိအောင် သတိဖြင့် အငွေ့ဖမ်းသည်။ လှေကို အလိုက်တသင့် စောင်းသည်။

ဟင်္သာပြဒါးကဲ့သို့ ရဲကြည်သော ပျော်ရည်နှင့်အတူ ခဲပြားလှေ၏ အောက်ခြေတွင် ကပ်မြိုက်ထားရာ မီးစွယ်ကလေးကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြေးရွှေ့ကစားသည်။ အငွေ့ထူအိအိတို့က ပိုက်တံမှတစ်ဆင့် အသက်ရှူလမ်းကြောင်းထဲ သိပ်သည်းစွာ တိုးဝင်လာလေ၏။ ဦးခေါင်းအတွင်း ထုံနစ်စူးရှသွားသည်အထိ အခိုးအငွေ့တွေကို တရှိုက်မက်မက် ဖွာလှုံသည်။

မီးခြစ်ပေါ် တင်ဖိထားသည့် လက်မကို လွှတ်လိုက်၏။ မီးခြစ်ကို ချသည်။ ခဲလှေကို ပေါင်ပေါ် ဖွဖွတင်လိုက်သည်။ နှုတ်ဖျားတွင် ငုံ့ခဲထားသော ပိုက်တံကို ဖြုတ်သည်။ ဦးခေါင်းကို မော့၍ မျက်လုံးတွေကို မှေးစင်း

ထားလိုက်ရင်း အသက်ရှူလမ်းကြောင်းထဲတွင် စူးစူးလှိုက်လှိုက် ပြန့်ဝေနေသော အငွေ့ခိုးတို့ကို သူ ကျင်လည်စွာ သုံဆောင်လိုက်မိသည်။

နာဖျားကနေ လက်ကျန်အငွေ့အစ အနည်းငယ်ကို မျဉ်းမျဉ်းရှိုက်၍ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ ခံတွင်းတွင် ခုခံထားသော အချို့ရည်အဖုံးခွံကို ပြန်ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိထိမိမိ တစ်ကြောင်း ဝင်သွားသည်ဟု ကျေနပ်စွာ သိသည်။ အဖုံးအတွင်းဘက်တွင် ဆင်စွယ်ရောင်ညစ်ညစ် အမှုန်အမှုန်များ သိပ်သည်းစွာ ချိုးကပ်လိမ်းကျံလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရင်သည် လှုပ်လွင့်မောလှိုက်နေသည့်တိုင် ဦးခေါင်းနဲ့ပြား၌မူ တစ်ခဏအတွင်း ပြန်လည်၍ ကြည်လင်လာချေသည်။ ခြေပန်းလက်ကျ ဖြစ်နေသည့် ခန္ဓာတစ်ခုလုံး တဖြည်းဖြည်း အားအင်တွေ ပြည့်လာသည့်နှယ် ခံစားရသည်။

ပဲနီဘူးအဝကို ပါးစပ်မှာတော့လျက် လက်ကျန်ဘူးတစ်ဝက်လုံး ကုန်အောင်အထိ စုပ်ချိုမော့သောက်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ခဲလှေဦးကို ပြောင်းပြန်ပြန်ကိုင်သည်။ လှေဝမ်းတွင် ပြန်လည် တည်ခဲစပြုနေပြီဖြစ်သည့် ချိတ်ရောင်ရဲညိုသော ပျော်ရည်ထူငယ်တို့ အပြည့်ရှိသေး၏။ နောက်ထပ် သုံး၊ လေးကြိမ်လောက်တော့ ရှိုက်လို့ရဦးမည်။

“ငါ ဘာလို့ ဒါတွေကို လုပ်နေမိတာလဲ”

ဒီမေးခွန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် မေးခဲ့ပြီးသား မေးခွန်းဖြစ်သည်။ အဖြေက ခုထိတိုင်အောင် ရေရေရာရာ မပေါ်။

ည၏ အာဝါသအောက်တွင် သူ တစ်ကိုယ်တည်း နိုးနေ၏။ ပန်းချီကားရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက် ရေးလက်စ ဆေးရောင် အရောအယှက်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးရီနေရင်း အတွေးတွေက ဦးနှောက်ကို ညှဉ်းပန်းမေးလှုပ်နေပြန်သဖြင့် စိတ်အစဉ်၏ ဆွဲငင်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ခန္ဓာသည်လည်း လိုက်ပါစီးမျောနေဖြစ်သည်။

အသီး၏ အစွမ်းသတ္တိဖြင့် ကြည်လင်လက်စ စိတ်အာရုံတွေက ပြန်၍ ညစ်ထေးသွားရပြန်၏။ ဖေဖေထံ ငွေပို့ရဦးမည်။ မေမေရော နေ

ကောင်းရဲ့လား။ မေမေ့ဆီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာ တစ်ပတ်လောက် ရှိပြီ။ ဖုန်းခေါ်ချင်သော်လည်း လောလောဆယ် ဆက်သွယ်ချင်စိတ် မရှိ ဖြစ်နေ၏။ မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောချင်။

နေ့လယ်က ကိုစံကြီး ပြောသွားသည့် စကားတွေကို ပြန်ကြားသည်။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာ ရဲတွေ ခြေရှုပ်နေသည်ဆိုပဲ။ ပြဿနာတော့ မရှိ။ ဒါတွေနှင့် သူ ပတ်သက်နေမှန်း သိကြသူဆိုတာ လက်ချိုးရေလို့ ရသည်။ ပြီးတော့ ဒီလောကထဲ သူက ထဲထဲဝင်ဝင် သိပ်မရှိ။ သိုသိုသိပ်သိပ်သာ နေသဖြင့် သူ့ကို အသီးသုံးနေမှန်း ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ မည်သူမျှ မရိပ်မိနိုင်။

ပစ္စည်းလိုအပ်လျှင် ကိုစံကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် ကျော်သိုက်တို့ ညီအစ်ကို၊ ဒီလူနည်းစုဆီကနေသာ ချိတ်ဆက်၍ မှာယူသဖြင့် အသီးလောက၏ အရောင်းအဝယ် အရှုပ်အထွေးတွေနှင့် သူ သိပ်မပတ်သက်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူ့လောက် အနေအထားကို ရဲတွေအနေဖြင့် မျက်စိမကျနိုင်လောက်ဟု ထင်သည်။ မျက်စိကျတော့လည်း ဘာဖြစ်သေးသလဲ။ ဘဝသည် ရှင်သန်နေရုံ မည်ကာမထွာ။ မနက်ဖြန် မရှိ၊ အပျော် မရှိ၊ အပြုံး မရှိ၊ မျှော်လင့်စရာ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိ၊ မျှော်လင့်ပျော်ပိုက်ခွင့် ရနိုင်၊ ရှိနိုင်သော တစ်စုံတစ်ဦးထံမှလည်း တုံ့ပြန်ပျော်ပိုင်ခွင့် ပြန်ရစရာ အခြေအနေ မရှိ။ ပကတိအသေ။

ပန်းချီလည်း ကောင်းစွာ မရေးဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ။ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းတွေကိုလည်း အရင်လို ဟောတစ်ပုံ၊ ဟောတစ်ပုံ မဆွဲဖြစ်။ ယခင်ကလို အပြင်ကိုလည်း သိပ်မထွက်ဖြစ်ဘဲ တိုက်ခန်းအောင်းနေသည်ပင် ရက်သတ္တပတ်တွေ ကြာခဲ့ပြီ။ ဟိုရက်တွေတုန်းကတော့ အသိစာအုပ်တိုက် တစ်တိုက်ဖြစ်သည့် နွေပန်းနီနီစာပေက အပ်ထားသော ကဗျာစာအုပ်နှင့် ဝတ္ထုတိုစာအုပ်အတွက် မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်းနှစ်ခုကို မဆွဲချင်ဆွဲချင်နှင့် ဆွဲထားခဲ့သဖြင့် ပိုက်ဆံရထားသည်။ ခု သုံးရင်းစွဲရင်း လက်ထဲ နှစ်သိန်းပင် မပြည့်တော့။

အပ်ထားသော ကုန်ပစ္စည်းအမှတ်တံဆိပ် လိုဂိုတစ်ခုနှင့် ပိုစတာ ဒီဇိုင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ဆွဲချင်စိတ် မရှိသေးသဖြင့် မဆွဲဖြစ်သေး။ ရင်သည်လည်းကောင်း၊ အတွေးအသိတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးနှင့် မတွဲမကပ်ဘဲ လွင့်ပျံ့လစ်လပ်နေ၏။ ကဗျာမရေးဖြစ်သည်ပင် လပေါင်း

များစွာ ကြာခဲ့ပြီ။

သော်တာရည်၊ ဘယ်မှာလဲ။ သော်တာရည် မျက်နှာလေးက အာရုံ မြင်ကွင်းထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ပြုံးဟန်ပီသသော မျက်နှာငွေလကို တမ်းမက်စွာ မြင်ယောင်သည်။ လွမ်းရသော စက္ကန့်နာရီတို့ ရှည်လျားလှ ပါပြီ အချစ်ရယ်။

ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွပ်လိုက်၏။ လက်တွင် ကိုင်ထားသော စုတ်တံကို ရေခွက်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထ၏။ ခုတင်တွင် ဝင်လှဲသည်။ အတွေးများစွာ၊ အရေးများစွာတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေသော စိတ်အာရုံကို မည်သို့ ရှင်းထုတ်ရမည် မသိနိုင်စွမ်း။

ကောင်းစွာ မအိပ်ဖြစ်သည်မှာ နှစ်ညရှိပြီမို့ ဒီညတော့ အိပ်ရေးဝဝ ပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားရမည် တွေးသည်။ မနက်ဖြန် ကိုစံကြီးဆီကနေ တစ်ဆင့် မှာထားသည့် အိုက်စ် ရမည်ဆိုတော့ ဒီည အားဖြည့်ထားဖို့ လိုလိမ့်မည်။

နေ့လယ်က ကိုစံကြီး ပေးသွားသည့် ဖက်ကြမ်းဖြင့် လိပ်ထားသော မုန့်တစ်တိုင်ကို သတိရမိသွားသဖြင့် အကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားရာကနေ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဆေးလိပ်သောက်သလိုပဲ သောက်ရသည်ဟု သိထားသည်မို့ အတိုင်ကို မီးညှိပြီး တစ်ဖွာ ရှိုက်လိုက်၏။

“အဟွပ်...ဟွပ်”

လည်ချောင်းထဲ စူးမွန်းသွားရသည်။ ဆေးလိပ်ဖွာသလို ဖွာလိုက်သော်လည်း သီးသွားရသည်။ ဘီယာတစ်ဘူးဖောက်ပြီး ဘီယာတစ်ခွက် သောက်လိုက်၊ အတိုင်ကို တစ်ရှိုက်ဖွာလိုက်ဖြင့် အတိုင်မကုန်မီမှာပင် အာနိသင်ပြမှုတို့ သိသိသာသာ ရှိလာရသည်။

ဦးခေါင်းအတွင်း ထုံဝေမှုိုင်းဆိုင်းလာသလို ဝမ်းထဲမှာလည်း ဟာတာတာ ဖြစ်လာ၏။ အူနံရံတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တကြုတ်ကြုတ် ဆာလောင်လာ၏။ အစားအစာ တစ်ခုခုကို ပြင်းစွာ တောင့်တလာသည်ဟု သိသည်။

ညနေက လိုရမည်ရ ဝယ်ထားပြီးမှ မစားဖြစ်ဘဲ ပစ်ထားမိသည့် ထမင်းနှင့် ဟင်းပွဲတွေကို ဆွဲယူလှန်လှော၍ အားရပါးရ စားဖြစ်သွားသည်။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်အပြင် လိုက်ပွဲပါ ပြောင်တလင်းခါသွား၏။

ထမင်း မစားဖြစ်တာ ရက်ကြာသွားလို့ပဲလား၊ ဆေးခြောက်၏ သတ္တိတန်ခိုးကြောင့်ပဲလား မဆိုတတ်နိုင်။ ထမင်းစားရသည်မှာ အရသာရှိလွန်းနေသည် ထင်၏။ အစာအိမ်၏ လိုအင်တောင့်တကို ဖြည့်စွမ်းပြီး

နည်းနည်းနဲ့နဲ့ စိမ်းပါ...စိမ်း

သွားချိန်မှာတော့ မျက်လုံးတွေ စင်းနေပြီဟု သိသည်။

ဖုန်းသုံးမည် ပြင်ပြီးမှ မသုံးတော့ဟု တွေးလျက် နံဘေးစားပွဲ
ပေါ်တွင် တင်လိုက်၏။ မျက်လုံးမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်စွာ လှဲရင်း စိတ်တွင်
တင်ကပ်ငြိလိမ်းနေသည့် သောက၊ ပရိဒေဝ၊ အမောအလျှံ ဟူသမျှတို့ကို
ဖယ်ရှင်းနိုင်ဖို့ သူ ကြိုးစားသည်။ အိပ်မည်။ အိပ်ရမည်။

